

عنوان مقاله:

بررسی رابطه‌ی بین انگیزش پیشرفت، روشهای تدریس، روشهای ارزشیابی و کیفیت برنامه های سوادآموزی با رجعت به بی سوادی در سواد آموختگان دوره سوادآموزی

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم تربیتی و روانشناسی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

نسرین پاروکیان - آموزش و پرورش پردیس تهران، مدیر مدرسه میقات یک

فاطمه سیری - آموزش و پرورش پردیس تهران، آموزگار مدرسه میقات یک

سیده سمانه غلامی - آموزش و پرورش پردیس تهران، معاون آموزشی مدرسه میقات یک

انسبه مختاری - آموزش و پرورش پردیس تهران، معاون اجرایی مدرسه میقات یک

خلاصه مقاله:

این پژوهش باهدف بررسی رابطه ی بین انگیزش پیشرفت، روش های تدریس، روش های ارزشیابی و کیفیت برنامه های سوادآموزی با رجعت به بی سوادی در سواد آموختگان دوره سوادآموزی انجام شده است. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه ی سواد آموختگان در سطح کشور بودند که طی سالهای ۱۳۸۶ الی ۱۳۹۰ دورههای سوادآموزی یا معادل آن را گذرانده بودند. نمونه ای با تعداد ۴۸۶ نفر (سواد آموخته) با استفاده از روش نمونه-گیری خوشه ای چندمرحله ای انتخاب شده و موردبررسی قرار گرفتند. ابزارهای مورداستفاده در این پژوهش شامل مقیاس پیشرفت تحصیلی محققساخته، پرسشنامه محقق ساخته ویژه ی نوسودان، مقیاس انگیزش پیشرفت هرمنس (HAMQ) بودند. برای تحلیل داده ها از روش همبستگی استفاده شد. نتایج پژوهش نشان داد که بین انگیزش پیشرفت، روشهای تدریس، روشهای ارزشیابی و کیفیت برنامه های آموزشی با رجعت به بی سوادیرابطه منفی و معنادار وجود دارد. نتایج پژوهش بیانگر آن است که با افزایش انگیزش پیشرفت و کیفیت روشهای تدریس، روش های ارزشیابی و برنامه های آموزشی، رجعت به بی سوادی کاهش می یابد.

کلمات کلیدی:

سوادآموزی، رجعت به بی سوادی، بزرگسالان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1978769>

